Kočky

Narodilo se slepé kotě. Ne jako malé slepé, tohle bylo slepé z principu. V době, kdy už ostatní koťata koukala, tohle mělo přes oči ošklivou nafialovělou blánu, zpod které vytékala jakási nahnědlá mokvající tekutina. Prostě bylo vadné a co s vadným kotětem?
"Třeba trochu vidí." zastával se ho majitel. Od začátku mohl oči nechat na tom jeho rudém kožichu. Ještě nikdy takovou barvu neviděl. Byl by jediný široko daleko a ono je docela příjemné mít se občas v hospodě čím pochlubit. I když tímhle mrzákem?
"Co když to chytnou děti." sýčkovala žena. Bylo to dost nepravděpodobné. Ne proto, že se kotě nemocné narodilo, ale spíš si s ním děti nehrály. Bylo totiž neobyčejně nevzhledné, snad nesympatické. Rozhodně postrádalo mazlivou roztomilost a nevinnou hravost, které by se od takových koťat daly očekávat. A také bylo dost agresivní. Prostě divné.
"Tak co s ním?"
"Co se dělává?"
"?Utopit."

Autorky na Trapsavci - podobnost s názvem dnešní povídky je samozřejmě čistě náhodná

foto: archiv Trapsavce ©

"Ať to tedy nevidí děti?"
Majitel zavrčel něco, jako že není hlupák, ačkoliv se už léta podivoval dovednosti své ženy přesvědčit vždy neomylně oba chlapce, že si pro jejich koťátka přišel nějaký hodný pán či paní pokaždé, když oni právě nebyli doma.
Chlapci odjížděli s kamarády na kolech.
"Kdy se vrátíte?" zapředstíral otcovskou starostlivost. S ubezpečením, že má na likvidaci kotěte dostatek času, vyvezl auto a s vyvinutím nemalého úsilí vpravil kočku do pytle.
"Jen klid, už to budeš mít za sebou?" mluvil spíš k sobě než k neklidnému kotěti, kterému se nějak podařilo dostat z pytle a svými drobnými drápky a neostrými zoubky neodbytně útočilo na nohu svého kata.
Muž zvedl kotě na sedačku. Blížili se k lesu. Útoky kotěte začaly být dost nepříjemné. Obzvlášť, když si o mužovu nohavici co chvíli otíralo své odpudivé oční blány a potřísnilo mu kalhoty nejen hnisem, ale posléze, jak ke své nelibosti seznal, také močí.
"Fuj, bestie hnusná!"
Zastavil, aby se natáhl pro hadr pod sedačkou. Kotě nepromeškalo příležitost seknout ho drápky do obličeje.

"Parchante mizerná!" zaklel muž a smýkl nevybíravě kočkou. Dosud měkké drápky mu neublížily, ale rozzlobilo ho to. Co si ta blbá kočka myslí!
Myslela na pootevřené okno. Překvapivým skokem skočila mužovi, zaměstnanému čištěním nohavice, za krk a obratně se protáhla nad sklem. Za okamžik zmizel její prazvláštní rudý kožich v lese.
"Jen si táhni, ty mrcho! Beztak tam někde chcípneš hlady!" Muž otočil k návratu. Ještě mu blesklo hlavou, že je za lesem osada. Mrzelo by ho, kdyby se tím kožichem měl chlubit někdo z těch lidí tam? Ale co, hlavně, že je ta potvora z domu?

"Jé, hele, čičí, pojď sem." Holčička postavila na zem košík hub a pomalu se blížila k rudé chundelaté kuličce. Zamňoukala, začala tichounce příst a rozběhla se k dítěti. "Podívej, má něco s očičkama." odtáhla se dívenka zklamaně, když už bylo kotě téměř na dosah.
"Nesahej na něj!" napomínala matka. "Je nějaké nemocné, asi uteklo?"
"Houby, uteklo! Vyhodili ho tu. Ukaž?" urostlý muž v kostkované košili sáhl po kotěti:
"Hm, to je pryč?"
"Nazdar. Co tam máte?" další člověk se k nim blížil lesem.
"Nemocnou kočku."
"No nic, tak já ji vezmu lopatou, ne. Stejně by chcípla hlady." nabízel se ochotně. Zepsul ho káravý pohled dívenčiny matky.
"Jak, lopatou?" starala se holčička.
"Hele, Janičko, jahůdky?"
"Když máš na to pajšl?" předal muž v košili kotě blahosklonně sousedovi.
Odnesl kotě před kůlnu. Kupodivu se nechalo pokojně nést. Snad v jeho nevelkém světě splynulo slovo "lopata" se slovem "mléko", kdo ví. Možná právě myšlenka na jídlo, možná únava, se nějak podepsaly na vzhledu kotěte, možná, že v tuto chvíli roztomileji vypadat chtělo. Každopádně, když muž konečně našel onu lopatu a obracel se s ní, uhlídal kotě předními tlapkami opřené o práh a zvědavě nahlížející dovnitř. Začalo něžně mňoukat a příst. Člověk zaváhal. Hlavou mu probleskla vzpomínka na slepou matku?Vrátil lopatu zase zpátky.
"Vypadni! Slyšíš! Zmiz! Stejně chcípneš hladem! ?Sakra!" zapálil si cigaretu a rozmrzele nakopl dveře kůlny.
"Tak co, Dane, hotovo?" uvítal ho kamarád, když spolu usedali k půllitrům piva.
"Ále?zdrhla, člověče?"
"Hele, Honzo, kdo? Nějaká kočka?" přisedl si nejzvědavější z trampských usedlíků, kterým se tohle údolíčko, stávalo obzvlášť v důchodu nebo alespoň přes léto druhým domovem.
"Jó, Vašíku, představ si: Kočka mi zdrhla!"
"Hele, ale to nebyla první, že jo?" rozchechtal se Vašík. Nikdo se nepřidal. "Ne, klucí, nic ve zlým, že jo, buď zdráv!" spláchli hořkost z patra. "Tak jaká byla, povídej."
"No, taková malá?"
"Malá, jo? A co barva?"
"Taková ti červená."
"To jako zrzka, jo?
"Jo. A měla čtyři nohy a asi takhle dlouhej vocas?"
"To menší." řehtal se Honza za půllitrem piva.
"Ty vole, to jako kočka!"

Osadníci obveseleni na Vašíkův úkor se začali čile zajímat o tu "červenou kočku".
"Stejně chcípne hlady! Jestli je slepá, chcípne hlady!"
"Možná by si jí někdo vzal. Třeba moje máma, nedávno?" věnoval významný pohled muži osaměle sedícímu v koutě. "?nedávno o jednu přišla."
"Sem ti říkal, že Barik nemůže kočku ani cejtit! Sem se už vomluvil, tví mámě?" zavrčel samotář Bárta.
Najít rudé kotě obcházející okolo chat a srubů nebylo obtížné. Jenže stará paní Majerová o nevzhledné a evidentně nemocné kotě nejevila velký zájem. Jak se později ukázalo, nebyla sama. Kratičký čas mu malá Janička nosila do lesa jídlo, ale pak ji to přestalo bavit a raději si šla hrát s ostatními dětmi. Vždyť stejně všichni říkají, že chcípne hlady?

Žilo! To kotě pořád žilo. Žilo navzdory všem předpovědím, navzdory zdravému rozumu. Žilo a prospívalo. Nikdo nevěděl jak. Čas od času se objevilo mezi zlátnoucími listy podzimu. Vídali jeho narudlý kožich na bílých zasněžených stráních. Žilo jakoby na just! Zarytě a urputně?
Zjara, nedlouho po pohřbu staré paní Majerové, začaly v osadě chcípat kočky. Zhnisaly jim oči, pak se začaly dávit a za pár hodin byly tuhé, jak zákon káže. A každé nově přišlé kotě to chytlo taky. Tvrdilo se, že je to z myší a že se teď nejspíš ta havěť přemnoží.
"Červená kočka" přivedla na svět úctyhodnou várku rudých, z principu asi slepých a nevzhledných koťat, a to i přes skutečnost, že místní kocouři do jednoho vychcípali. Těžko říct, proč se té rudé bandě nemoc vyhnula. Protože se záplava myší nekonala, lidi to přestali řešit.
Nedávno jeden nadšenec, který na osadu jezdil na léto a tvrdil, že je ornitolog amatér, se začal znepokojovat, jak říkal: "nad neutěšeným stavem místního ptactva, neboť ho začíná ubývat způsobem, který, pokud ví, nebyl ještě zaznamenán."
Červená kočka přivedla na svět několik dalších početných vrhů. Všechny mladší červené kočky v plození potomstva následovaly svou matku. Jejich koťata byla neméně rudá, zato už naprosto nepochybně ošklivá a nafialovělé blány pulzující hnisem jim na vzhledu moc nepřidaly. Nicméně žila. Z osadníků nikdy nikdo nenašel jedinou chcíplou rudou kočku. Někteří si mysleli, že se žerou navzájem.
Kočky byly stále častěji vidět okolo chat. Jedna vlezla otevřenými dveřmi do Vašíkovy spíže a čistě ji zplenila. Když se jí pokoušel zahnat, vztekle prskala a sekala po něm packou. Ten škrábanec, který od ní stržil na hřbetu ruky po měsíci pořád ještě hnisá.
Anně, Honzově ženě a mámě malé Janičky, jedno z koťat strhalo prádlo ze šňůry a začalo cupovat Aninu oblíbenou modrou zástěru s bílými květy. Hnala se po něm koštětem, v zápětí ji obklopilo dobrých dvacet koček. Popadla zástěru a běžela do chaty. Kočky rozdrápaly dveře a zlikvidovaly koště.
"Mělo by se s tím něco dělat!"
"Hajný prý v lese neviděl jedinou."
"Snadno neviděl! Jsou nalezlý okolo chat, mrchy!"
"Jo, u Dolejších, tam ti vyplenily celej kurník!"
"To je blbost! To byla liška nebo kuna?"
"Já zas slyšel, že Bártův pes se jich bojí?"
"Cože, Bártův Barik? Blázníš? Ten roztrhá každou!"
"A já ti říkám, že se jich bojí."
Následovaly další kurníky a několik králíkáren.
"Člověče, nemám psa." oslovil samotář Bárta zamlklé osadníky probírajících své škody.
"Barik utek?"

"Já ti nevim." položil Bárta s uslzeným pohledem na stůl neporušený a zapnutý obojek.
Šedivé ráno prořízlo několik výstřelů. Z postelí vyskočivší osadníci uviděli pobledlého Bártu s brokovnicí na rameni.
"Trefils?" zeptal se Dan.
"? Ne." zachraptěl Bárta po dlouhém zaváhání. "Totiž, já nevim."
"Vole, když to neumíš, tak se do toho necpi! Kdy jsi z toho střílel naposled?"
"Nikdy ještě. Byla táty?" zaražený výraz Bártovu tvář neopouštěl.
"No prosim, pak se nediv. Určitě to šlo mimo." Dan jako bývalý voják si na svém střeleckém umění docela zakládal.
"Asi jo, asi šla mimo." připouštěl Bárta nečekaně ochotně. "Ty ale střílet umíš, ne?" nebylo to hecování. Byla to prosba.
"No, taky už jsem to pár let nedržel, ale asi jo." Vydali se zpět.
Popelnice byly obsypány záplavou rudých koček. Dan si vybral jistý cíl. Zamířil na nejbližší. Seděla na nějakém pytli a lízala si tlapku. Vzduch pročísl další výstřel. Kočka neomylně padla. Dan sundal pušku s pocitem zjevného uspokojení a vítězoslavně si zapálil.
"Slušný, ne." zamumlal zpod cigarety. Bárta do něj lehce strčil:
"Hele."
Kočka znovu vyskočila na pytel, urovnala si kožich a vrátila se k očistě tlapky. Žila. Dan pozbyl cigarety: "To není možný." Oba muži chvíli tupě zírali na střelenou kočku. Dan znovu střelil. Kočka se už neobtěžovala ani spadnout. Prostě žila.
"Nemáš tam slepý patrony?"
"Nevim. Táta jima naposled dostal srnu. Měli jsme ji z knedlíkem."
Kočky se mezi sebou bezstarostně mrouskaly. Pomalu přicházeli další osadníci. Kupodivu se ukázalo, že skoro každý má doma pušku. Dokonce i ti, do kterých by to byl nikdo neřekl.
Výstřely se rozezněly tichem, kterým už dávno neproniklo ani jediné ptačí zapípání. Ozvěna si vracela rány sem a tam. Kočky žily. Několik březích porodilo ještě během střelby a rozšířily tak svou komunitu o několik dalších desítek. Opravdu se zdálo, že koček přibývá. Začaly být znenadání naprosto všude.Líně se zvedaly, přecházely a krůček po krůčku se přibližovaly k osadníkům. Někteří v panice zopakovali své střelecké pokusy. Bezvýsledně. Kočky žily.
"Sakra!" zařval najednou jeden z mužů. Ostatní se k němu obrátili. Chytil se za lýtko?a zůstal nehybně zírat před sebe, zatímco mu několik koček zuby i drápy útočilo na holou ruku. Spatřil lavinu rudých kožichů zaplavující cestu i louku. Na čelech mužů začaly vyrážet drobné krůpěje potu. Pár koček hltavě slízalo krev kanoucí z poraněné mužovy ruky. Jiné si pečlivě vykusovaly z drápků zbytky kůže.
Jedno z koťat se překulilo na záda a všemi čtyřmi pucovalo kus modrobílé látky...
"Ježiši, Anna!" vykřikl Honza a jako první vyběhl z obklíčeného chumlu osadníků. Ostatní se rozběhli za ním. Rázem kočky spustily zběsilý řev a jekot. Jejich ošklivé nafialovělé blány na místo očí se míhaly ve vzduchu, když skákaly ze střech a stromů. Honza si bránil oči a obličej před smrští útočících zubů a drápů.
"Anno!" řval jméno své ženy ze všech sil, ale vřavu kočičích skřeků nepřehlušil. Proběhl brankou své zahrady. Nápor koček polevil. Vlastně se spíš hnaly za ostatními. Honza spěšně procházel k chatě - pečlivě upravované okolí bylo zpustošené, zničené. Květy Anniných jiřin rozsypané a rozcupované.
Opatrně otevřel dveře. Odpovědí mu bylo zlostné zaprskání a útok na nohy. Zbavil se kocoura nakopnutím.
"Anno!" pohled se svezl na krvavou šmouhu vedoucí k dětské cimřičce. "?Ja?Janičko?"

Podlomily se mu nohy. Zapotácel se a roztřásl. V očekávání nejhoršího nahlédl dovnitř. Místnůstka byla prázdná. Strhané záclony povívaly v průvanu. Pod stolem několik koček cupovalo břicho plyšového medvěda a vlasy mrkací panny. Honza odhrnul peřinu. Vrnělo pod ní několik čerstvě narozených koťat.
"Anno! Janičko! Bože?"
Zbývala kuchyně?
Honza stál mlčky nad rozsápanými těly své ženy a dcerky. Anniny ruce doposud objímaly dítě, které marně bránila svým tělem. Jedna z koček způsobně hodovala na drobných prstech malé dětské ručky?
Zanedlouho dolehlo k Danovi několik posledních Honzových výkřiků. Dan se rozháněl lopatou do všech stran. Kočky mu nedovolily víc, než pár kroků. Po Honzových výkřicích následovalo už jen ticho a ticho.
"Parchanti, bestie, potvory mizerný!" Danův hněv se mísil se zoufalstvím. Ubývalo mu sil. Potřeboval dostat se k autu. - Jen odjet od těch proklatých potvor, někde to říct! Vlastně by stačil telefon. Rezignoval po chvíli marné snahy dostat se ke své z klád sroubené garáži. Jo, telefon?aby o tom jinde věděli, aby? Dal se do smíchu: "Mobilní telefon. Víš, co je to mobil?" zabředl do familiérního rozhovoru s nejbližší kočkou, která na něj zaujatě upírala své nafialovělé blány. "To je taková ta krabička, co leží na stole v kuchyni. A víš, kde je ta kuchyň? Mnohem dál než ta zatracená garáž!" zařval a několik koček k němu zvědavě vzhlédlo. "No, tak jo, zkusíme to znova. Jau! - Sakra! No, tak asi ne?"
Rudá záplava se hnula. Přehnala se přes Danovu hlavu - bránil si obličej, odhazoval ze sebe jejich nepříjemná těla. Padl na kolena a rozháněl se z posledních zbytků svých sil. V záblescích mezi rudými těly a útočícími drápy tu a tam zahlédl zubožená těla svých kamarádů, než se jedné dravé pacce konečně podařilo vyškrábnout mu oko.
Tehdy i Dan konečně pochopil, že tyhle kočky hlady nechcípnou?

_____

Stanislava Bumbová
Trapsavec 2006

Lovci mraků

Za pasem modrou skořici
houfují cirostráty
do nebeských stád

Na větrném kopí
rozsévají život
v ptačích legendách

Obětem stínu
v bezbřehém světě
určují pevný řád

_____

Stanislav Dlouhý - Hadži
Trapsavec 2006